

Извор: „О обележавању управног говора“, Душка Кликовац

Постоји дилема како означавати упитне и узвичне реченице у управном говору у 2. моделу. Пример:

1. „Долазиш ли?“ упита Милан.
2. „Долазиш ли?“, упита Милан.

Ова два случаја правописци обично не разматрају, а када га помињу одлучују се да [,] нема . (Броз, 1892, Болић и др. 1996.)

У пракси се практично подједнако користе **ОБА** решења.

Ако се зарез пише, онда се памти само једно правило: УГ се одваја зарезом од пишевог говора, било да на крају УГ не стоји ни један знак, било да стоји (? или !).

Пешикан и др. Препоручују и [–] у дијалозима и [„“] у монолозима.

Д.Кликовац, „О обележавању управног говора“,
Научни састанак слависта у Вукове дане, 42/3, 2013. (15–42)

Извор: Српски језички атеље

1. „Колико је сати“?, упита Марко.
2. „Колико је сати?“ – упита Марко. (ретко се употребљава)
3. – Колико је сати? – упита Марко. (често се употребљава)

Требало би писати “?, по аналогiji са цртом.

Израз „нагомилавање знакова“ односи се на речи у којима се јављају и [–] и [,].

Нпр.: – Ах, ти си – рече Тоби, – нисам те видео.

Тамо где се управни говор одваја од пишевих речи користи се [,].

Егон Фекете